

litat d'un sector important d'aquest país, tan desconegut i tan ignorat, la llibertat té molt a veure amb la capacitat, amb la possibilitat material del seu exercici. Heus aquí uns bons temes a debatre i analitzar: els condicionaments materials per a l'accés a la informació i fins a quin punt és possible la pluralitat en

els mitjans públics de comunicació?, ¿quins sectors de la societat són muts, sords i cecs informativament? ¿I per què? Un poc d'autocrítica no vindria mal. Especialment al País Valencià.

Al cap i a la fi, el de la informació és un camp en el qual també hi ha una batalla ideològica. Una ba-

talla en què tots no tenen les mateixes armes, però on és necessari el més escrupolós respecte a la llibertat. El periodista és un professional que té accés a un contradictori privilegi: la comunicació d'idees i la creació d'opinió. Un privilegi que s'ha de defensar amb la mateixa ràbia que la democràcia.

Adjudicats els premis «Ciutat d'Elx»

Gaspar MACIÀ

L' il·licità Andreu Morell i Marco i el mallorquí Miquel López i Crespi han estat els guanyadors de la primera edició dels premis «Ciutat d'Elx» en llengua catalana, convocats per l'ajuntament amb una dotació de 250.000 pessetes per a cadascun dels dos apartats, poesia i prosa.

Al premi «Festa d'Elx» de poesia es presentaren dinou obres i el jurat va estar format per Josep Maria Llompart, Jaume Pont i Josep Piera. Resultaren finalistes els autors Anton Carrera, de Barcelona, i Josep Ballester, d'Alzira. El guanyador fou Andreu Morell, d'Elx, amb l'obra *Espai de la tenebra*, la qual, segons explicà l'autor, «és un sol poema dividit en trenta-cinc apartats i referit a aquest espai tenebrós que tots sentim quan ens trobem sols entre les quatre parets d'una habitació». Andreu Morell té publicats dos llibres de poemes: *Òliba de la foscuria* i *L'ésser fosc*.

Quaranta-vuit obres es van presentar al premi «Antoni Bru», de prosa. El jurat, el formaven Jaume Soler, Josep Iborra i Llorenç Capellà. Quedaren finalistes Antònia Vicens, de Ciutat de Mallorca, i Joaquim Carbó, de Barcelona; resultà guanyador Miquel López i Crespi, també de Ciutat de Mallorca, amb l'obra *Paisatges*.

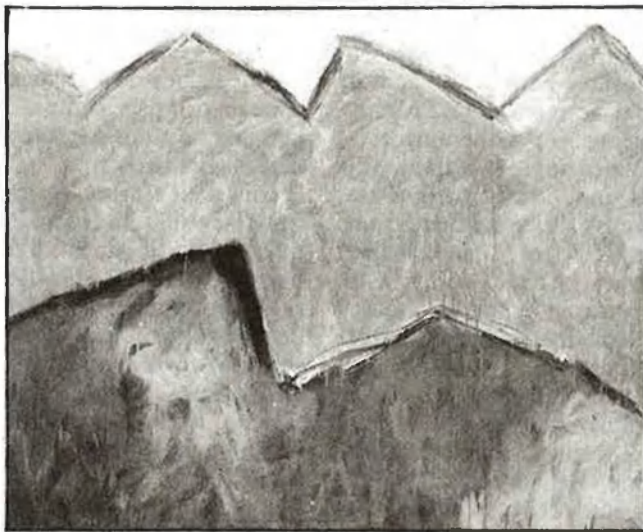
Els emblemes de María Chana

Juan Vicent ALIAGA

De vegades, en un afany atropellat per situar-se «à la page» de les tendències plàstiques, és fàcil oblidar-se d'aquells artistes que, protegits per la clamor incorruptible del seu estudi, practiquen una pintura que no està de moda.

L'obra de María Chana (Madrid, 1952), en aquesta línia, n'és un exemple, i sembla bastant exemplar. Ens era coneguda a través de la mostra col·lectiva *Propuesta* (Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, 1982; Galeria del Palau, València, 1982), on participà juntament amb creadors tan desiguals com F. Molinero Ayala, V. Rodes o C. Trenado, adalils en aquella època de l'abstracció alacantina.

Des d'un principi, la serenitat torbadora dels seus quadres s'unia a una certa respiració de la pinzellada, que captivava els sentits. Ara, exhibeix a la sala d'exposicions de l'aula de cultura de la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia —a Alacant— el seu quefer artístic dels dos darrers anys, i el resultat no pot ser mes encoratjador.

Paisatges que són plasmació d'una constel·lació mítica de la consciència

És la seua una pintura que regna en uns espais simbòlics, on els traços marquen, amb una pinzellada segura, les superfícies cromàtiques com si un món heràldic hagués acudit a les fronteres de la memòria. Les seues figures, a la manera d'escuts imaginaris, semblen reconstruir muntanyes que són cons, paisatges que es fan rombes, plasmació irreal i sòlida d'una constel·lació mítica de la consciència.

I és senzill imaginar un viatge al llarg d'aquestes pintures curulles de referències. La primera, potser

l'obra de Gerardo Delgado (sobretot el Delgado en calma d'algunes pintures que conserva el Museu d'Art Abstracte de Conca); la segona, es clar, Gloria García, semblança assenyalada, amb lucidesa, per Vicente Molina Foix al catàleg de l'actual mostra.

I, així, M. Chana resumeix amb els seus acrílics les flaires d'una certa abstracció. Aquella que es desfà del *dripping* salvatge i entronca amb una pintura harmònica, en repòs, sense arribar en cap moment a aferrar-se als dominis de la freda geometria.